

ZÁŽITKY Z KLINICKÉ SMRTI-DR. MAURICE RAWLINGS

(Jedná se o přeepsaný videozáznam)

Matouš 7:13,14 Vcházejte těsnou branou. Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kdo vcházejí skrze ni, neboť těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají."

„Někteří lidé mluví o světle nebo o tom že se vznášeli ve vzduchu nebo že cítili teplo a lásku. Ale já jsem nic z toho necítil. Místo toho jsem pocítil nevyslovitelný děs a hrůzu.“

„Doktor mi řekl, že moje vlasy mi doslova stály na hlavě.“

„Bylo to něco neuvěřitelného, když jsem zjistil, že existuje život po životě.“

Každého dne jsou živí lidé jako ty a já, kteří žijí svůj život a najednou z minuty na minutu zemřou bez toho, aby uvěřili v poselství o spasení. Odešli z tohoto světa někam do neznáma. Ale to s čím se tito lidé setkali, nebylo nic jiného než naprostá hrůza. Vrátili se! A toto jsou jejich pravdivé příběhy.

„Je velmi jednoduché být ateistou, když jste úspěšní. Ale je velmi těžké být ateistou, když ležíte na smrtelné posteli.“

Dnes večer vám věhlasný kardiolog a spisovatel Maurice Rawling, řekne věci, o kterých zatím promluví jen pár lidí.

„Tak jsem zavolal do té temnoty „Ježíši, prosím, zachraň mě“ a buďto půjdete do nebe, do pekla a mezi těmito dvěma místy již nic neexistuje.“

„Slyšte hlas toho, který vyslyšel moje volání.“

Tohle může být vaše jedinečná příležitost nahlédnout do pekla a zpět. Tohle je experiment života po smrti. Bible i všechna náboženství tvrdí, že je život po smrti. Ale kde jsou tito lidé opravdu? Vrátil se někdo, aby nám dokázal, že nějaký život po smrti existuje? Ale dnes skrze resuscitační metodu, můžeme znovu přinést srdce i dýchání zpět do chodu. A díky tomuto můžeme shromáždit spoustu lidí, aby nám řekli, co se opravdu děje po smrti. Lidé rádi mluví o pěkných zážitcích, ale zkušenost pekla je zahanbující zkušeností. Je to jako facka do obličeje.

Dnes večer vám představíme některé tváře lidí, kteří vám sdělí svoje osobní zkušenosti, tak abyste nemuseli jít tam, kam přišli oni. Na konci tohoto programu vám ukážeme, jak provést resuscitaci srdce a dýchání na někom, kdo před chvílí klinicky zemřel.

Smrti se dá zabránit, pokud se podaří mozgovým buňkám obnovit proud krve do čtyř minut. Potom začíná přicházet smrt a je třeba resuscitace. Resuscitace je něco, co nám Bůh dovolil jako lidským bytostem praktikovat. A je spousta lidí, kteří tvrdí že měli krásné zážitky po smrti i bez toho aby museli nejdřív být spaseni. Takovouto zkušenost ale vůbec neměl Roni Reagan. Když šel se svým sedmiletým chlapcem do obchodu a dostal se do hádky, jeho útočník rozbil láhev a Ronimu způsobil smrtelné zranění. Zbytek tohoto příběhu vám řekne sám Roni:

Svědectví Ronalda Reagana

V roce 1972 byl můj život naprosto rozpadlý. Byl jsem narkoman a kriminálník. Moje rodina z toho byla zdrcena a manželka se se mnou již po několikáté chtěla rozvést. Nemohl jsem vydržet v žádném zaměstnání a moje vlastní děti se mě bály. Byl jsem na tom psychicky hodně špatně.

Bylo to právě v takovémto stavu, když jsem tehdy vzal svého šestiletého syna, abychom společně šli do jednoho malého obchůdku nakoupit pár věcí.

Když jsme vcházeli dovnitř, tak jsem se střetl s mužem, který právě vycházel ze dveří. Dostali jsme se do hádky, po té jsem ho bezmyšlenkovitě napadl a několika údery srazil k zemi. Dopadl ale na hromadu láhví, které se rozbily. Okamžitě vzal jednu z těchto rozbitých láhví a snažil se mě s ní pořezat.

Levou rukou jsem se tedy těmto úderům snažil ubránit, ale marně. Ve skutečnosti jsem měl proříznutou hlavní tepnu pravé ruky a během pár okamžiků jsem začal smrtelně krváčet. Protože jsem byl plný hněvu a násilí tak jsem neustále zápasil, i když jsem byl celý od krve. Můj syn tam křičel v naprosté hysterii, zatímco majitel toho obchodu přišel a řekl mi, že pokud se rychle nedostanu do nemocnice, tak vykrvácím během pár minut.

Tento majitel mě nakonec zavezl v mém vlastním autě do nemocnice. Když jsem dorazil na jednotku intenzivní péče, byl jsem již stěží při vědomí.

Začali mě ošetřovat a zaslechl jsem je, jak říkají, že už mi nemohou pomoci a že budu muset být převezen do jiné nemocnice a také že mi pravděpodobně budou muset amputovat ruku. Ve chvíli, kdy mě nakládali do sanitky, přišla moje manželka a nasedla do ní spolu se mnou. Jen jsme vyjeli z parkoviště, když tu se nade mě naklonil nějaký mladík, kterého jsem jen stěží mohl vidět kvůli slábnoucímu zraku a řekl mi: „pane, potřebujete Ježíše Krista“ Ale nevěděl jsem, o čem to vlastně mluví, tak jsem ho začal proklínat. On mi ale znovu opakoval: „potřebujete Ježíše.“

Mezitím co se mnou takto hovořil, mi najednou připadalo, jakoby sanitka explodovala v plamenech. Opravdu jsem si myslel, že ta sanitka vybuchla. Cítil jsem kouř a v rychlosti jsem se najednou začal pohybovat skrz tento kouř, jako kdybych letěl nějakým tunelem.

Po nějaké době jsem z tohoto tmavého zakouřeného tunelu dostal ven. Začal jsem slyšet křik velkého množství lidí, kteří sténali a naříkali. Když jsem pohleděl dolů, bylo tam něco jako otvor do sopky a uvnitř byl oheň, kouř a spousta lidí uvnitř tohoto hořícího místa. Strašně křičeli a přitom naříkali. Hořeli, ale přitom byly stále naživu. Poté jsem cítil, jak se začínám pohybovat směrem dolů k tomuto hroznému místu.

(manželka: Pořád sebou mlátil ze strany na stranu a nařikal. Bylo to, jakoby s někým bojoval. Nebyla jsem v té době křesťankou a nevěděla jsem nic o duchovním boji. Ale velmi jsem se bála, cítila jsem, že to je boj mezi světlem a temnotou. Jakoby stále s něčím bojoval, ale nevěděla jsem přesně s čím. Teď vím, že měl vidění pekla.)

Roni: Ta nejhorší část z toho byla, když jsem uvnitř těchto plamenů začal rozpoznávat mnoho lidí, které jsem znal. Bylo to, jakoby mě nějaká kamera přiblížila jejich obličej a mohl jsem vidět výraz v jejich tváři. Byl to hrozný výraz bolesti, frustrace a agonie. Někteří z nich na mě začali křičet jménem: „Roni nechoď na tohle místo. Odtud již

není úniku. Jestli sem přijdeš, tak už se odsud nikdy nedostaneš ven.“ Hleděl jsem do obličeje jednoho muže, který zemřel při pokusu o vloupání a byl zastřelen přímo na chodníku. Dále jsem hleděl do tváře dalších dvou lidí, kteří zemřeli, když řídili opilí v dopravní nehodě. Jako další jsem poznal tváře lidí, o kterých jsem věděl, že zemřeli na předávkování se drogami na jednom společném mejdanu. Byli v hrozné agonii a bolesti. Ale myslím, že to nejhorší ze všeho byla ta samota. A ta deprese byla tak těžká, protože jste věděli, že už není žádná naděje ani úniku. Jednoduše víte, že z tohoto místa už není úniku. A ten zápach připomínal síru, nebo jako když se pálí elektrický drát. V tu chvíli jsem měl strašné výčitky svědomí.

V životě jsem viděl hrozné věci. Viděl jsem na vlastní oči vraždy, a sám jsem byl ve vězení proto, že jsem někoho přejel autem. Vyrůstal jsem v pomocné škole a většinu svého života jsem trávil v celách vězení. Jako dítě jsem byl bezmilostně byt. Otec byl alkoholik a od svých 12 let jsem byl na útěku z domova. A myslel jsem si, že teď už mě na tomto světě nemůže polekat vůbec nic. Můj život tehdy ztroskotal, moje manželství se začalo rozpadat...rozpadalo se i moje zdraví.

Ale teď jsem viděl něco, co mě doslova vystrašilo k smrti, nedokázal jsem pochopit, jak je to jen možné. A jak jsem tak hleděl do této jámy plné křiku, ohně a utrpení, tak jsem upadl do jakési hluboké temnoty.

Když jsem se z toho probral, zjistil jsem, že ležím v nemocničním pokoji v Tennessee a vedle mě sedí moje manželka. Měl jsem spoustu stehů ve svém těle. Moji ruku se jim podařilo zachránit, ale jen v ní jsem měl více jak sto stehů. Vůbec jsem se nezajímal o to, na jakém místě se právě nacházím. Nezajímal mě ani nic co se dělo kolem mě, dokonce i když jsem hleděl do očí své manželky. Vše co jsem si dovedl vybavit, bylo to místo, které jsem právě viděl.

(manželka: Měl opravdu podivný hrůzostrašný výraz ve tváři. Říkal mi, že byl na nějakém hrozném místě. Já jsem mu ale pořád musela opakovat, že se teď nachází v nemocnici a že po celou tu dobu nikde jinde nebyl. On mi ale řekl: „Ne, nevím, kde jsem to byl, ale nemocnice to určitě nebyla. Bylo to strašlivé a hrozné místo!“)

Roni: Poté, jsem stále ve svých uších mohl slyšet ty hrozné výkřiky. Stále jsem cítil ten otravný zápach. Stále jsem cítil to horko a také jsem neustále slyšel hlasy těch lidí, které jsem znal po spoustu let, a křičeli na mě, abych se vrátil. Po několik dní jsem se snažil dát tohle ze sebe pryč jakýmkoliv způsobem. Snažil jsem se opít, ale nešlo to. Vyzkoušel jsem snad všechno, ale nemohl jsem se té vzpomínky zbavit.

O několik měsíců později jsem se večer vracel domů a zdálky bylo vidět, že je v ložnici rožnuté světlo. Moje manželka seděla na posteli a před sebou na stolku měla otevřenou velikou knihu. A když jsem se na ní podíval, zdálo se mi, jakoby její obličej doslova zářil. Řekla mi: „Roni, dnes večer jsem přijala Ježíše Krista jako svého spasitele.“ A nemusela mi říkat spoustu věcí. Náš život byl naplněn jen agonii. Vyrůstala v Chicagu a její otec pracoval jako barman v ulicích Chicaga. Nevěděla nic o Bohu ani o církvi. Měla na čele vrásky, které jsem jí tam dal z toho, když nevěděla, ona ani děti, kde jsem, když jsem odešel na několik měsíců z domova. Najednou ale bylo vidět, že se její tvář změnila, její vrásky jakoby zmizely a na místo smutku měla teď ve tváři úsměv. Podívala se na mě a řekla mi: „Ježíš mě dnes večer spasil. Půjdeš se mnou a poslechněš si o tom muži zvaném Ježíš?“ Na chvíli jsem se zamyslel a uvnitř jsem uvažoval „vyzkoušel jsem všechno, co se v životě dá vyzkoušet. Nic mi nefungovalo. A ke své ženě a dětem jsem se choval hrozně.“ Tak jsem tedy souhlasil s tím, že s ní půjdu.

Bylo to o pár týdnů později, přesněji 2 Listopadu 1972 těsně před dvanáctou hodinou polední. Kazatel stál tehdy za kazatelnu a četl z Bible a já seděl v zadní části budovy. Neznal jsem žádné verše z Bible, a nevěděl jsem, jak se mám chovat v církvi. Kazatel četl z evangelia Janova „Hle beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Jakmile řekl slovo „beránek,“ tak jsem zvýšil svoji pozornost. Ve chvíli kdy zmínil tohle slovo, tak si získal pozornost srdce hříšníka, jako jsem já.

Protože když mi bylo 9 let, žil jsem tehdy jako velmi chudé dítě na horách ve východní Tennessee. Můj otec v té době znal jenom zneužití, hněv a alkohol. Jednou mi naše sousedka ukázala malého beránka. Musel jsem tehdy ujít 3 kilometry, abych chytl svůj školní autobus, a po cestě mě zastavila právě tato sousedka a řekla mi „synku mám pro tebe malý dárek“ a ukázala mi toho malého beránka. Tak jsem si toho beránka vzal sebou domů. A tenhle beránek se stal mým přítelem. Cítil jsem, že je to můj jediný, opravdový přítel, kterého mám. Byl to takový přítel, že když jsem vystoupil ze školního autobusu, tak tenhle beránek vycházel z lesa a šel mi naproti.

Jednoho večera jsem přišel domů a beránka jsem nikde nemohl najít. A najednou jsem zaslechl, jak můj otec křičí a proklíná. Když jsem vyšel z domu, otec právě měnil kolo na svoji dodávce. A protože jsem nechtěl být prokletý, tak jsem se ho snažil obejít. Když jsem se nakonec dostal k zadní části té dodávky, tak jsem tam našel svého beránka celého od krve, jak tam nehybně leží. A viděl jsem, jak můj otec, ve svém hněvu, celou silou zabořuje veliký klíč na šrouby od pneumatik do těla mého beránka. Když jsem viděl mého přítele mrtvého, tak jsem utekl do lesa. Tehdy mi bylo 9 let, a utíkal jsem po lese a křičel jsem „zabil mého beránka, on toho beránka zabil.“

Od té doby se mého života zmocnilo násilí. Od této chvíle jsem už nezůstal stejný. Ve svých 12 letech jsem se stal uprchlíkem z domova. Dali mě do dětského domova, ale znovu a znovu mě museli chytat, protože jsem jim neustále utíkal. Neměl jsem žádný respekt k autoritě. A když mi bylo 15 let, tak jsem se dostal do vězení za krádež auta i jiných krádeží. Byl jsem také odsouzen do vězení za to, že jsem při autonehodě připravil o život jednoho člověka a jiné zmrzačil. Tehdy jsem se ptal sám sebe, jestli tento život má vůbec nějakou cenu.

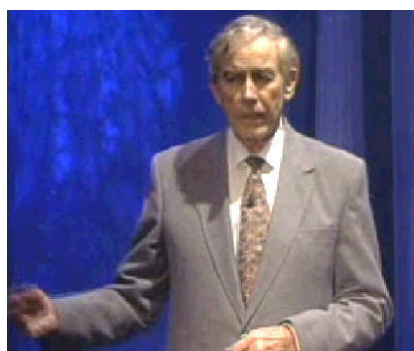
Ale když se ten kazatel zmínil o tom beránkovi, tak si získal moji pozornost. Řekl: „Ježíš Kristus je Boží beránek. On zemřel a prolil svoji krev za to, aby každý, kdo chce, mohl mít nový začátek. Zemřel, aby nám mohlo být odpuštěno, abychom mohly začít znovu. Odešel jsem v tu chvíli ven, protože jsem nechtěl, aby mě nikdo neviděl jak pláče. Neplakal jsem od té doby, co mě bylo 9 let. Jednou jsem si myslel, že se nebojím žádné živé věci na této zemi, a proto mě nikdo neuvidí jak pláče. Ale když jsem se otočil, abych opustil tu budovu, tak na místo toho, abych šel dozadu, jsem vykročil směrem ke kazatelně.“

Neznal jsem modlitbu spasení, ani ty verše z Bible v epistoletě k Římanům. Začal jsem se takto modlit „Bože jestli existuješ... a Ježíši jestliže jsi opravdu ten Boží beránek, tak mě prosím tě... prosím, buď to uzdrav nebo mě zabij. Už nechci žít, nejsem už ani otec ani už nejsem manžel... nejsem vůbec dobrý.“

A v tom okamžiku jakoby ta temnota a černota, která byla nad mým životem, mě opustila a začal jsem plakat. A bylo to poprvé od mých 9 let, kdy jsem naposled plakal.

Ten pocit viny opustil můj život. I násilí a hněv, opustilo můj život a Ježíš Kristus se toho rána stal mým Pánem a spasitelem. V tu chvíli Bůh uzdravil i moji mysl. Alkoholismus a závislost na drogách to vše mě okamžitě opustilo.

Od té chvíle jsem také věděl, že musím ostatním říct, co jsem zažil. Věděl jsem, že jim mám říct o tom místě, které jsem viděl. A věděl jsem, že mám mluvit o té naději v Ježíši Kristu, která může spasit celé lidstvo z tohoto hrozného místa.

Doktor: Jsme tady znovu a říkáme si, jestli je peklo jenom pro ty opravdu špatné lidi nebo i pro ty dobré lidi. Chtěl bych vám vysvětlit několik různých zážitků. Je to ve zkratce O.B.E.(zážitky při vyjití z těla) a „N.D.E.“ (téměř smrtelné zážitky). Tohle ale vůbec není klinická smrt. Víte už, co je to klinická smrt, tehdy se vám zastaví dech a tlukot srdce a my znovu tento tlukot a dýchání nastartujeme. Tohle jsou tedy ti lidé, kteří přišli ze smrti zpět do života.

Jsou ale i zkušenosti, kdy lidé téměř zemřou, například když vám namíří zbraní do obličeje a řeknou vám „dej mi svoje peníze.“ Jste vystrašení k smrti, ale ani jste ještě nezačali umírat. Lidé téměř havarují v autě, ale tehdy se jim nezastaví ani srdce ani dech. Mnozí lidé, včetně autorů mnoha knih, dělají tu chybu, že si pletou dohromady klinickou smrt s O.B.E. (zážitky při vyjití z těla) a N.D.E. (téměř smrtelné zážitky).

My zde ale vyšetřujeme klinickou smrt, kdy lidé na nějakou dobu opravdu zemřeli a vrátili se zpět. Zážitky při vyjití z těla se dějí bez toho, abyste zemřeli. Různí „guru“ z Indie učí lidi meditační metody. Někteří praktikují hypnózu nebo nechají druhé, aby hleděli do křišťálové koule. Rozněcování tak zvané síly kundalini, která se lidem dostává z míchy a akupunktura, to vše směřuje k tomu, dostat vás ven z těla. Tohle vše je ale vytvořeno lidmi.

Bible popisuje některé opravdové zážitky, kdy se duch oddělí od těla. Ale o těchto zkušenostech mi zde vůbec nemluvíme. Nemluvíme zde o zkušenostech téměř smrtelných, ani kdy osoba vyšla z těla, zatímco jeho tělo zůstalo

při životě. Mluvíme zde o klinické smrti, kdy nastala na určitou dobu opravdová smrt. Právě v tomto stavu se děje spousta opravdových nefalšovaných zkušeností po smrti.

Jeden z takových zážitků, které vám dnes večer představíme, měl muž jménem Charles McKaig. Je mu 57 let a v té době si stěžoval na bolesti v oblasti hrudníku. Vzali jsme ho tedy do ordinace a napojili jsme mu E.K.G. což je jen testovací zařízení. A při tomhle testu dostal znovu bolest v hrudi, tak jsme ho položili dolů a zemřel nám přímo na zemi. Tento přístroj vám ale nemůže ublížit, je to pouze jeden případ z tisíce, takže se nemusíte bát E.K.G.

Tahle smrt ale není okamžitá, lidé začnou modrat v obličejí, protože přisun krve do mozku se zastavil. Jsou to nepěkné situace, protože lidé při tom obracejí oči v sloup, mají smrtelné křeče a zastaví se jim dech. Začal jsem mu tedy masírovat srdce a vše co k resuscitaci patří. Po té jsem přestal s masáží srdce a dali jsme mu kardiostimulátor.

Svědectví Charlese McKaiga

Charles: Doktor mě řekl, že mi vlasy doslova stály na hlavě, a oči se mi obrátily v sloup. Byl jsem tehdy absolutně vystrašen k smrti z té hrůzy, kterou jsem tam uviděl.

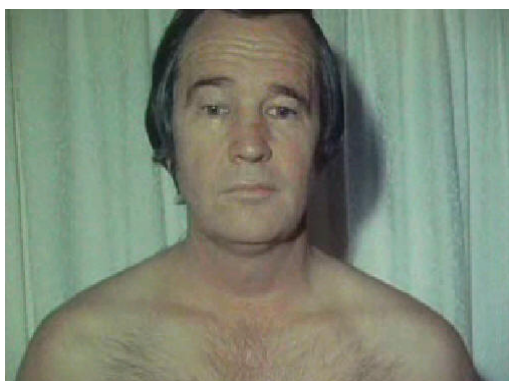
Vedl jsem takový normální život. Hodně jsem chodil na mejdany. Ale nějak zlý jsem nebyl, chodil jsem i do církve již od svého mládí. Chodil jsem tam hlavně proto, že tam chodili moje rodiče a neuvědomoval jsem si tehdy, co to znamená opravdově přijmout Ježíše Krista. Až do toho dne, kdy se mi to přihodilo.

Jednou brzo ráno namísto toho abych šel do práce, tak jsem šel na naši kliniku ve městě a řekl jsem jim, že mám infarkt. Nechali si mě tam několik dní a začali mi dělat test napětí spolu s E.K.G.

Při tomto testu jsem jim řekl, že umírám a chci z toho zařízení rychle dolů. A to je ta poslední věc na kterou si vzpomínám.

Když jsem se potom probрал, tak mi právě dělali resuscitaci. Doktor se mě zeptal, co se to semnou děje, že vypadám tak vystrašeně.

Řekl jsem, že jsem byl právě v pekle a že potřebuji pomoc. Odpověděl mi „jsem doktor a pokouším se vám zachránit život.“

Když pokračovali v resuscitaci, tak jsem tělesně ztratil vědomí, ale vše co se dělo, jsem pozoroval jakoby z vrchu. Podobně jak někteří lidé vypovídají, že se vznášejí nad stropem a podobně.

Stále jsem ale mezitím opakoval „PROSÍM POMOZTE MI, PROSÍM POMOZTE, JÁ UŽ SE NECHCI VRÁTIT ZPĚT DO PEKLA.“ Slyšel jsem, jak někdo říká „potřebuje pomoc, udělej něco!“

Tak mi tedy řekl „opakuj tuhle krátkou modlitbu po mě: „Věřím, že Ježíš je Syn Boží. Ježíši zachraň moji duši, abych mohl žít spolu s Tebou navěky. A pokud zemřu, prosím, zachovej moji duši od pekla.“

Po této modlitbě jsem začal mít opravdu pěkné zážitky. Setkal jsem se se svojí matkou, která zemřela, když mi bylo pět měsíců. A i když jsem nikdy neviděl její fotografii, tak jsem hned věděl, kdo to je. Moje macecha zemřela zhruba před deseti lety. Společně tam stáli, ale nekomunikoval jsem s nimi. Vzpomínám si jen, že jsem k nim pouze natahoval svoje ruce.

Řekl jsem později doktorovi, že jsem o tom slyšel, ale teď jsem se o tom i přesvědčil. Když se mě doktor zeptal, co jsem tím myslel, odpověděl jsem mu: „vždy jsem slýchal, že po smrti sebou lidé nemohou nosit peníze. A když jsem si je tak prohlížel, tak opravdu žádné v kapsách neměli. Víím, že tohle může znít trochu podivně, ale je to tak.

Poté, co jsem je uviděl, tak jsem měl další zkušenost. Šel jsem po takové cestičce, po jejíž obou stranách byly krásné brilantní barvy. Byly opravdu velmi jasné a zprostřed mě obklopilo světlo. Dnes věřím tomu, že to byl Duch svatý, který mě obklopil a postaral se o mě. Cítil jsem se tak dobře a dnes jsem naživu.

Doktor: Po té co to skončilo, tak jsem si teprve uvědomil, co se opravdu stalo. Nejenom, že tahle modlitba zachránila tohoto umírajícího ateistu na podlaze. Ale přesvědčilo to i tohoto (doktor ukazuje na sebe) nevěřícího doktora, který na něm pracoval.

To je ten jediný důvod proč teď před vámi takto můžu hovořit, a říct vám že existuje život po smrti A NEMUSÍ TO BÝT ZROVNA PŘÍJEMNÝ ZÁŽITEK.

Věřím, že většina z vás může rozpoznat rozdíl mezi obyčejným omdlením, klinickou smrtí a biologickou smrtí. Když si vezmeme jako příklad Ch.McKaiga můžu vám potvrdit, že tohle byla klinická smrt. Když šlapal na tom přístroji, tak jsem si všiml, že najednou měl hrozný výraz v obličeji a přístroj začal ukazovat, že jeho srdce se zastavilo. Asi tak minutu ještě šlapal na tom přístroji, než to jeho mozek stačil zaregistrovat a potom upadl mrtvý k zemi. Jakmile jsme začali s tou resuscitací (C.P.R.) tak mu začalo znovu být srdce, začal dýchat a přišel zpět k životu.

Tohle byla klinická smrt. Ale biologická smrt nastává v okamžiku, když srdce přestane tlouct, mozek je bez přítoku krve a zastaví se dech na dobu 4–6 minut. Po uplynutí takové doby začínají odumírat mozkové buňky, které jsou velmi citlivé. Člověk je v tu chvíli tuhý jak prkno a v takovém případě je třeba vzkříšení. Pouze Bůh může učinit takový zázrak vzkříšení. My pouze můžeme provést resuscitaci. Je to něco co je nám dovoleno, abychom konali.

Teď vám chceme představit Howarda Storma. Je to profesor, kterému se stalo to, že během svého zájezdu se svými žáky měl najednou prasknutí v žaludku a v břišní oblasti. Následoval šok...náhlá smrt...klinická smrt
Potom resuscitace A ZKUŠENOST PEKLA.

Svědectví Howarda Storma

Bylo mi tehdy 38let a vyučoval jsem jako profesor. Vzal jsem tehdy svoje studenty spolu se svojí manželkou a vyjeli jsme si do Evropy na zájezd. Mělo to trvat tři týdny a stalo se to v předposlední den našeho zájezdu. Právě jsme byli v Paříži, bylo to v 11 hodin dopoledne, když jsem najednou ucítil prasknutí v žaludku.

Když se to stalo, byla to ta nejhorší bolest, jakou jsem kdy zažil a okamžitě jsem upadl na podlahu.

Takže jsem tam křičel, hulákal a kopal okolo sebe na podlaze. Byla přivolána rychlá pomoc a přišel ke mně doktor.

Tento doktor, protože věděl co se se mnou děje, tak mě nechal rychle převést do nemocnice vzdálené 12 km a dali mě okamžitě na jednotku intenzivní péče. Tam mě zkoumali další dva doktoři, kteří přesně věděli, co je se mnou v nepořádku.

Potom mě vzali na operační sál, který byl vzdálen jen o pár bloků dál. Ale protože tam nebyl žádný operatér, který by mohl tuhle operaci provést, tak mě tam nechali ležet asi tak 8–10 hodin. Bez jakéhokoliv vyšetření a medikamentů, bez jakéhokoliv pozornosti...jen tak mě tam nechali ležet.

Bylo již půl deváté večer, když za mnou přišla sestra a omluvila se za to, že dnes již pro mě nemohou sehnat žádného operujícího lékaře, ale že ho seženou na druhý den. Když tohle řekla, tak jsem věděl, že tohle je můj konec.

Jediná věc, která mě udržovala při životě, bylo, že jsem měl touhu žít...nechtěl jsem zemřít. Byl jsem k smrti vystrašen z umírání, protože jsem si uvědomoval, že jsem nevěřící ateista, který žije pouze pro nějaký chvilkový požitek. Bál jsem se také proto, že jsem si myslel, že po smrti už nic není.

Měl jsem naději v tom, že mi přivolají doktora, který mě otevře a vykoná tu operaci, ale namísto toho mi řekli, že žádného doktora sehnat nemůžou. Tak jsem řekl svojí manželce že je načase se rozloučit protože umírám. Stála tam u postele a říkali jsme si navzájem, jak moc jsme se měli rádi. Bylo to opravdu smutné. Nemohu vám vše říct, co jsme si řekli, protože bych se jinak rozplakal. Nakonec se uklidnila, protože pochopila, že je to konec. Bylo těžké se na ni dívat, tak jsem zavřel oči a asi na několik minut jsem upadl do bezvědomí.

Když jsem znovu přišel k vědomí, tak jsem stál na svých nohou u své postele. Lidé se mě ptají, jestli jsme po smrti jen nějakým duchem. Můžu vám říct, že jsem se cítil více živí a reálnější než kdy předtím. Byl to pravý opak toho, jak si to my lidé představujeme.

Když jsem se podíval na postel, tak jsem si všiml, že pod prostěradlem leží nějaké tělo. Tak jsem se naklonil, abych se podíval na obličej. Když jsem se ale podíval, tak vypadal jako můj vlastní.

Nemohl jsem tomu uvěřit, vždyť já jsem přece zde. Jsem na živu a ve skutečnosti se cítím lépe než kdykoliv předtím.

Začal jsem tedy mluvit na svojí ženu. (Ona mě ale nemohla vidět ani slyšet.) Ale já jsem si myslel, že mě úmyslně ignoruje.

Tak jsem se na ni velmi rozhněval za to, že si mě nevšímá a začal jsem na ni křičet. „Co se to tady děje?“ „a proč leží to tělo, které vypadá jako já v té posteli?“ „jak se tam dostalo?“ Poté jsem ale začal mít podezření, že to tělo v posteli asi budu opravdu já. Nechtěl jsem si to ale připustit protože to by znělo velmi strašidelně. Tak jsem se rozhněval ještě víc, protože vše mi připadalo tak podezřele podivné. „Tohle se přece nemůže dít, je to nemožné.“ Později tam přišla i nemocniční ochranka a vše se zdálo tak podivné.

Najednou jsem uslyšel nějaké lidské hlasy, které mě volají odněkud z venku jemným a něžným hlasem „Howarde! Teď musíš jít s námi! Pojď rychle! Pojď s námi“

Tak jsem šel za těmito hlasy do jakési šedé chodby, která vrhala spíše takové podivné šedé světlo. Nebylo to nic oslnivě zářícího ale ani nic temného. V této chodbě byli muži a ženy, kteří na sobě měli oblečení, které vypadalo jako uniformy zaměstnanců nemocnice. Zeptal jsem se jich, jestli mě berou na tu operaci. Řekl jsem jim „jsem velmi nemocný, a pokud nebudu operován, tak zemřu. Tu operaci jsem měl mít už před osmi hodinami!“ Odpověděli mi takovým něžným jemným hlasem „my víme, chápeme to. Ale teď musíš jít rychle s námi.“ „Howarde, pojď sem, pojď rychle.“ „Pojď, už jsme na tebe čekali.“

Odešel jsem tedy z toho pokoje do této chodby. Tahle chodba nebyla tak osvětlená jako ten pokoj, byla šedá a na pohled jakoby rozmazaná.

Tak jsem následoval tyhle lidi a šli jsme opravdu velmi dlouhou cestou. Pořád jsem se jich ptal kolik je hodin, ale ve skutečnosti to byla jen iluze, protože tam čas není. Když jsme šli již velmi dlouho, tak mě začali postrkovat dopředu a všiml jsem si, že čím dál jsme šli, tím byla okolo, stále větší tma.

Postupně se u nich začala projevovat jejich nenávisť vůči mně. Nejdřív ke mně byli tak něžní a sladcí. Ale potom do mě začali šťouchat se slovy „dělej, spěš si“ „drž hubu a hýbej sebou“ „přestaň se pořád vyptávat.“

Nakonec jsme přišli na místo, kde byla naprostá tma. Byl jsem úplně hrůzou bez sebe. Říkal jsem si „ti lidé jsou moji nepřátelé a já nevím, kde to vůbec jsem“ Tak jsem jim řekl: „já už s vámi dál nikam nepůjdu.“ Odpověděli mi: „už jsi skoro tam“ a najednou jsme se začali mezi sebou prát, protože jsem už s nimi dál nechtěl jít. Začali do mě strkat, tahat a házeli se mnou. Nejdřív jich byla jen hrstka, ale najednou jich kolem mě bylo spousta.

Protože tam byla tma, tak vám nemohu říct, přesně kolik jich bylo. Mohlo to být několik set snad i tisíc. Cítil jsem, že kdyby chtěli tak by mě mohli zničit, ale to oni očividně nechtěli. Jen mi chtěli působit bolest. Bylo vidět, že z mojí bolesti čerpají potěšení a uspokojení.

To co mi ze začátku provedli je tak hrozné že vám o tom radši říkat ani nebudu. Řeknu vám jen něco, protože to bylo něco příliš odporného na to, abych vám to vůbec mohl říct.

Začali mě kousat a trhat zaživa. Doslova mě svými nehty trhali, kousali a při tom ječely. Snažil jsem se s nimi zápasit, ale bylo jich na mě příliš moc.

Nakonec jsem tam zůstal ležet na zemi celý dotrhaný. Bolest jsem měl jak všude zvenku tak i zevnitř. Ještě horší ale než ta fyzická bolest, byla ta emocionální, z toho, co se mi právě přihodilo. Byla to bolest z naprosté degradace a ponížení, kterou jsem právě zažil. Cítil jsem, že se ke mně zachovali nespravedlivě a špatně.

Z ničeho nic jsem uslyšel svůj hlas. Nebyl to hlas někoho jiného, ale přitom jsem to nemluvil já. Nevím co to bylo, jestli hlas mého svědomí? Prostě nevím, ale bylo to ve formě myšlenek: „v Boha sice nevěřím a nemodlím se k němu. A i kdybych se chtěl modlit, tak nevím jak, protože naposled to bylo, když jsem byl ještě dítě. V nedělní škole jsem se modlil...moment co jsem to jen říkal v té modlitbě?“ Protože pro mě modlitba znamenala jen opakování něčeho, co jsem se naučil. Takto jsem si tehdy představoval modlitbu, jako něco co pouze opakuje.

„Jak to jen bylo?... Pán je můj Pastýř... a..a.. Chléb náš vezdejší dej nám dnes...Moje země...ne to je špatně to není modlitba...moment... „I kdybych šel údolím stínu smrti...naši praotcové“

Všechno se mi to začalo v myšlenkách plést dohromady, tak jsem se v té modlitbě zastavil. Všiml jsem si ale, že pokaždé, když jsem v této modlitbě zmínil Boha, tak to bylo jako bych na tyto lidi okolo vychrstl vařící vodu. Začali pištět, křičet a rouhat se Bohu tím nejhorším způsobem, jaký jsem ani v tomto světě nezažil.

Další věc, které jsem si všiml, byla ta, že okolo mě nemohli vydržet, zatímco jsem se takto snažil modlit k Bohu. Bylo to pro ně tak bolestivé slyšet o Bohu, že stále coufali nazpět. Pokaždé, když jsem se zmínil o Bohu, tak je to jakoby odhodilo nazpět.

Takhle jsem se tedy snažil v leže modlit, ale modlitby se mi pletli se vším možným. Až nakonec jsem si všiml, že jsou pryč a zůstal jsem tam samotný.

Byl jsem tam o samotě snad celou věčnost, protože tam nemáte vůbec žádný pojem o čase. Přemýšlel jsem tam o životě, o tom co jsem udělal i o tom co jsem neudělal. A přemýšlel jsem o situaci, ve které se nacházím, až jsem dospěl k tomuto závěru. „Celý svůj dospělý život jsem žil sobecky a ten jediný bůh v celém mém dospělém životě, bylo moje vlastní „já.“ Uvědomil jsem si, že je něco strašně špatného se mnou i s těmi lidmi, kteří na mě zaútočili. Nebyli to nestvůry ani démoni, ale lidé, kteří se v životě minuli tím „cílem.“ Minuli to, aby mohli žít na zemi ten nový život a na místo toho žili životem sobeckosti a hrubosti. A teď žijí ve světě, kde nic jiného není než sobeckost a krutost. Tohle přenáší na sebe i na jeden druhého a to pravděpodobně na věky věků bez konce. A i když jsem tam nechtěl být, tak jsem cítil, že tohle místo je to co si zasloužím, protože takhle jsem žil. Nedovedete si ani představit jak tohle bylo emocionálně hluboce bolestivé.

Ležel jsem tam snad celou věčnost a přemýšlel o své víře. A v myšlenkách mi proběhla hlavou velmi barevná a slyšitelná vzpomínka na to, když jsem byl ještě dítě. Seděli jsme v nedělní školce a zpívali jsme „Ježíš mě miluje...la la la“ Mohl jsem se doslova slyšet, jak zpívám jako dítě tuhle píseň.“

Co bylo ale důležitější než tahle zkušenost je, že jsem jasně cítil, že v určitém bodě svého života jako dítě jsem byl neviný a věřil jsem, že existuje něco dobrého. Bylo to právě tehdy, když jsem věřil v někoho jiného než sám

v sebe. Tehdy jsem věřil, že existuje někdo naprosto dobrý, někdo všemocný, kdo se o mě opravdu stará. Věděl jsem najednou, že právě tohle chci zpět. Chci zpět to, co jsem měl, ale také to, co jsem zradil a odhodil ze svého života.

Neznal jsem Ježíše, ale chtěl jsem Ho najednou znát. Neznal jsem Jeho lásku, ale chtěl jsem ji poznat. Nevěděl jsem, jestli je opravdový, ale chtěl jsem důvěřovat tomu, že je opravdový. Všechno tohle se ve mně začalo probouzet. Protože jsem věděl, že v určitém okamžiku svého života byla tohle pravda, že jsem v existenci něčeho takového věřil. A chtěl jsem důvěřovat tomu, že to tak opravdu je.

Tak jsem zakřičel do té temnoty „Ježíši prosím zachraň mě!“

A On přišel!

Nejdřív jsem z dálky zahlédl jen malý paprsek, ale velmi rychle se najednou rozjasnilo. A to světlo mělo takovou zář, že kdyby to bylo v tomto světě, tak bych shořel. Nebylo to ale nějak nebezpečné nebo strašné. To světlo na mě sestoupilo a bylo vidět, jak se ke mně z tohoto světla vztahuje postava. Sehnul se ke mě a velmi jemně mne sebral ze země. V jeho světle jsem zpozoroval, že jsem celý špinavý a zraněný. Vypadal jsem jako mrtvola sražená autem ve škarpe. Velmi něžně dal svoje ruce pode mne a vzal mě do náručí. A když se mě dotkl, tak všechna ta bolest a zranění zázračně zmizely. Všechny ty rány, bolest, a špína prostě jakoby se vypařily pryč. Byl jsem najednou ucelený, uzdravený a uvnitř jsem byl jednoduše naplněný tou Jeho láskou. Je to tak frustrující, ale nedá se to popsat. Vím, že tohle je vrchol života, je to prostě všechno! Ale neumím to popsat.

Takže On mě tam tak držel a svíral mě v náručí. Cítil jsem, jak mě hladí po zádech, jako matka svoji dceru nebo otec svého syna. Velmi jemně mě hladil po zádech a já v tu chvíli plakal štěstím jako dítě. Plakal jsem štěstím, protože jsem byl ztracen a teď jsem nalezen. Byl jsem mrtvý a teď žiji, On je ten kdo mě z toho místa vyvedl ven.

Poté jsme začali stoupat nahoru a nahoru až ke světlu. Cítil jsem se v tu chvíli velmi nehodný, to proto jak jsem na zemi žil. Cítil jsem se jako odpad a uvnitř jsem začal uvažovat „udělal asi nějakou chybu, vůbec na tohle, místo nepatřím. Proč já? Proč by se měl zrovna On zajímat o mě? Já jsem špatný.“ V tom jsme se zastavili...nebyli jsme ani v pekle ani v nebi, byli jsme asi někde uprostřed cesty...když jsme se tedy zastavili, tak Ježíš řekl: „my neděláme žádné chyby. Ty na tohle místo patříš.“ Pak jsme spolu dál mluvili a on sebou přinesl nějaké anděly.

Spolu jsme potom procházeli celým mým životem od začátku až do konce. Co mně tím chtěli ukázat, bylo to, co se dělo mezitím když jsem ve svém životě dělal dobro a nebo zlo. Když jsme tak procházeli celým mým životním příběhem, vše mi najednou připadalo tak velmi jasné a jednoduché.

Když jsem byl příjemný a milující osobnost a staral jsem se o druhé lidi, tak to dělalo radost andělům, a dělalo to radost Ježíši...a dali mi vědět, že to dělalo radost i Bohu. Ale když jsem byl sobecký a chtěl jsem ostatní ovládat, tak to dělalo anděly nešťastné...dělalo to Ježíše nešťastným...a dali mi vědět, že to dělalo nešťastného i Boha. (Otce nebeského)

Co mi chtěli ukázat, byl smysl mého života, což je „milovat svého Boha a svého bližního jako sám sebe.“ To je to, proč jsem byl stvořen, a proto jsem byl na tomto světě, abych tohle dělal a tomuhle abych se učil, ale neuspěl jsem.

Potom mi řekli, že se musím vrátit zpět do tohoto světa. To mě ale našťvalo, protože jsem chtěl jít do nebe. Řekli mi totiž, jak nádherný je život v nebi, že to je to nejzajímavější, nejhezčí a nejzábavnější místo vůbec. Každý by tam chtěl jít. Řekli mi, že ještě nejsem způsobilý k tomu, abych tam mohl vejít. Ani nebyl čas ještě, abych šel do nebe, ale byl čas, abych se vrátil na tento svět a snažil se žít takovým životem, jakým mě Bůh chce, abych žil. K tomu mě stvořil, abych právě takto žil.

Řekl jsem Ježíši a andělům, že bez nich nemůžu na tomto světě žít. Řekl jsem jim, že mi praskne srdce, jestli mě pošlou zpět na tento svět, protože oni budou tam nahoře a já budu tady dole.

Řekli mi „Copak to nechápeš? Ještě ti to nedošlo? Vždy jsme tam s tebou byli, po celý ten čas.“ „Nikdy jsi tam dole nebyl sám.“ Odpověděl jsem „musíte mi ale jednou za čas dát poznat, že jste okolo mě.“

Řekli mi, že když se budu modlit a budu vyznávat svoje hříchy Bohu a dám mu to, co mám, (a „tím co mám“ měli na mysli, abych odevzdal všechny svoje starosti, moje naděje a sny Bohu.) tak tehdy nastane ten čas, kdy mi dají vědět, že tam jsou okolo mě a to, že poznám ve svém srdci. Nikoliv, že je budu vidět ale, že ucítím tu lásku, kterou jsem cítil, když mě Ježíš držel v náručí.

Řekl jsem jim, že pokud mi budou moct projevit tuhle lásku, tak potom teprve budu schopen žít na tom světě. Řekli mi, že tak učiní a s těmito slovy mě poslali zpět na zem.

Po této zkušenosti ke mně přiběhla sestra a řekla mi, že už našli toho doktora, který mi provede tu operaci. Manželce jsem chtěl hned říct všechno, co se mi přihodilo, ale uviděl jsem ji, až když mě vezli po chodbě na operaci.

Řekl jsem jí „všechno bude v pořádku.“ Což vypadalo jako zázrak, protože v jednu chvíli umírám a potom jí najednou říkám tohle.

Podivná věc na těchto zážitcích je ta, že mi všechno velmi živě zůstalo dopodrobna v paměti. Zůstává to ve mně velmi intenzivně. Věřím tomu, že ten důvod proč mi dal Bůh tuhle zkušenost, je ten abych měl tu příležitost ji někomu vyprávět. Nevím ale komu ji zrovna řeknu, a nikdy to vlastně nevím. Ale bylo mi to dáno, aby to někomu nějakým způsobem pomohlo.

Ježíš mu řekl:
"Já jsem ta Cesta,
Pravda i Život.
Nikdo nepřichází k
Otcí než skrze mne.
Jan 14:6

Názory na peklo a nebe náhodných chodců.

Náhodný rozhovor s některými lidmi ukazuje na to, že spousta lidí nevěří v opravdové nebe a peklo. A ti kteří v takové místo věří, mají zase rozdílné názory, jakým způsobem se někdo na takováto místa může dostat.

„Nevěřím, že existuje peklo, ale věřím, že existuje nebe. Musí být něco víc, než jen tahle existence. Víte...jsme tady jen na krátkou dobu, takže musí být něco tam dál.“

„Věřím tomu, že každý zaplatí za to, co dělá ve svém životě. Nevěřím tomu, co Bible nazývá ohnivě peklo jako doslovně. Peklo je ten největší strach ve tvém životě a také vše, co vy sami považujete za zlo...za to budete platit po celou věčnost. A nebe zase je ta oblast kde můžete žít po zbytek vašeho života v pokoji tak dlouho, jak milujete Boha...žijete pro něho a řídíte se jeho Slovem.“

Věřím, že určitě existuje nebe...nebe určitě. O pekle už si tak moc jista nejsem...jak ho vysvětlit...ale nebe?... ano... nebe určitě existuje.

„Nevěřím tomu, že musíte chodit do církve, jen musíte žít dobrý život. Peklo je jen

pro pár opravdu zlých lidí asi pro ty, kteří úmyslně někoho zavraždí...ano úmyslná vražda je ta věc, za kterou skončíte v pekle.“

„Nejsem si opravdu jista, co vás dostane do nebe nebo do pekla. Opravdu nevím.“

„Nemyslím si, že po smrti to musí být zrovna nebe nebo peklo. Nevím přesně, co to je. Ale bude to něco, jako čistec, kam všichni musí jít a bude to buď pěkné a nebo naopak velmi dramatické.“

„Nebe je v myšlenkách lidí, nebe je to, co je dělá šťastnými a když najdou to, co hledají. A také to v co oni věří, že je jejich Bůh nebo to může být jakékoliv náboženství, ve které věří. A takovým způsobem nebe existuje. Moje dcera je naprostá ateistka, ale někde v její mysli věří tomu, v co chce. Takže nějaké Božství ani není třeba.“

„Já věřím metafyzice, že nezáleží na tom, jak se cítíte tady na zemi. Tak jak si představujete nebe, tak přesně takové to bude, když zemřete. Takže pokud věříte tomu, že je ve vás ten božský zdroj a jste většinou dobrým člověkem, tak budete po své smrti šťastni. Ale nevěřím tomu, že půjdete na místo nějakého ohně, pokud jste nežili svůj život, tak jak si představuje organizované náboženství.“

Doktor: Mnoho lidí si snaží namluvit, že peklo a nebe neexistuje. Potom tedy pojďme hodovat a pít a budme šťastni. Pokud neexistuje žádná zodpovědnost za to, co děláme, pak ani není hřích. A pokud není hřích, tak Kristus zemřel nadarmo. A pokud Kristus zemřel nadarmo, tak na co tedy potřebujeme Boha? Tohle je ta nová filozofie Nového Věku (New Age), že není žádné peklo.

Lidé chodí navštěvovat své milované v nemocnicích s tím novým poselstvím Nového Věku. A je to přesný opak toho o čem zde mluvíme. Je to náboženství N.D.E. „téměř smrtelných zkušeností.“ Říkají lidem, že byli v nebi a že viděli světlo. Že se vrátili a pohleďme „žádná zodpovědnost za to co jsem udělal, není, není ani žádné peklo.“ Říkají lidem, že nebeské brány jsou otevřeny pro všechny ty, kteří zemřou. Řeknou jim: „podívej se na mě, jsem přece ateista, takže se nemusíš obávat ze smrti.“ Řeknou lidem, že jejich rodina tady není právě teď, když umírají ale, že oni jsou teď tady. Potom pacienta požádají, aby je uchopil za ruku, a mluví s ním o tom nádherném světle, které je čeká na konci tunelu...kde už nejsou starosti, žádná ztráta jenom výhra. Vstoupíš tam podle nich takový, jaký jsi, není to nebe ani peklo, ale věčný život pro všechny. Tohle je druh New Age víry zvané také jako víra „Omega.“ Tohle jsou teď ti noví poradci, kteří radí lidem před smrtí na místo toho, aby tam šli lidé z církve po skupinkách. Říkají lidem, že ve skutečnosti není ani peklo ani nebe.

Umírání je ta nejvíce zanedbaná služba, protože všichni se umírajícího pacienta bojí. Ale ten pacient chce vědět, jaká ho čeká smrt. Bolí to? Je život po smrti? Je nebe a peklo? Jak si můžu být jistý tím, že půjdu do nebe? A vy jim to můžete říct. Řekněte jim, že je to Boží nezasloužený dar. Můžete jim říct, jak se tam dostat. Ale musíme se bránit proti těmto lidem z víry Omega, kteří už pronikli do všech nemocnic a je to opravdu mrtvá víra. Pokud nepovstaneme my, pak ztratíme naše vlastní Křesťanství. Pacient pak zemře bez jakékoliv víry.

Rádi bychom vám představili jednoho stále praktikujícího doktora Donalda, který v tu dobu byl ateista a neměl s Bohem vůbec nic společného. Ale nastala určitá situace, která změnila jeho život. A rádi bychom, abyste to společně s ním teď mohli prožít.

DR. Donald Whitake

Bylo to v únoru roku 1975, v té době jsem byl nekontrolovatelným alkoholikem. Používal jsem také drogy, i když jen takové lehké, ale alkohol byl mojí nejoblíbenější volbou. Měl jsem spoustu lidí, kteří pracovali v oblasti zábavy. Bylo jich spousta jako například „hvězda Ringo“ a spoustu jiných na západním pobřeží.

Jeden z nich se mě zeptal, jestli bych rád nepřijel za nimi. Tak jsem řekl, že půjdu velmi rád, protože vím, že tam bude spousta zábavy a pití. Tak mezitím co oni dělali to zábavné představení, tak já jsem dělal tu svoji věc. Ale po té co jsem tam byl asi tak dva nebo tři dny, jsem onemocněl.

Tím mám na mysli, že jsem měl velmi ostrou bolest v břiše. Tak jsem letěl do města v Oklahomě a zavolal jsem svému příteli senátorovi a řekl jsem mu, že jsem nemocný a že potřebuji auto. Tak pro mě poslal auto a zavezli mě domů. Potom jsem šel do nemocnice. To bylo v tom únoru 1975. Tam zjistili, že moje chemické složky v těle jsou naprosto mimo rovnováhu. Museli mi dát umělou výživu, aby mě spravili.

V této chvíli mého života jsem byl stále ateistou. Byl jsem zatvrzelým ateistou a žil jsem jen sám pro sebe...zatvrzelí ateisté žijí sami pro sebe. Tři dny mě zkoumali a potom mě operovali. Po operaci, jsem se ocitl na jednotce intenzivní péče. Probudil jsem se pod respirátorem, což je takové zařízení, které za vás dýchá.

Nemohl jsem mluvit a ležel jsem tam v komatu. Zaslechl jsem, jak si mezi sebou povídají o tom, jak moc jsem nemocný a že se živý z té nemocnice již nedostanu.

V té době jsem nosil dlouhé vlasy, a slyšel jsem, jak ten jeden říká druhému „ten má ale dlouhé vlasy“ na to ten druhý odpověděl „až se odsud dostane, tak už mu potom nikdy neporostou.“ Třetí hlas řekl „jo ten se odsud živý nedostane, určitě zemře.“

Po třech dnech jsem již mohl sám dýchat. Pamatuji si na svého doktora Donalda McDuncana. Řekl mi „pokud potřebuješ dát něco do pořádku nebo něco podepsat, tak to rychle udělej, protože si nejsme jisti, kolik života ti ještě zbývá. Měl jsem vážnou akutní pankreatitidu. A s touto nemocí můžete žít. Ale nikoliv s takovým druhem akutní pankreatitidy, jaký jsem měl já. Doktor Duncan řekl mým dvěma synům, že neočekávají, že se dožijí rána.

Hlásil jsem se k ateistům, což znamenalo, že nevěřím v Boha. Věřil jsem v moc vesmíru, jako doktor jsem jednal se smrtí a se životem na denním pořádku. Věřil jsem v něco, ale o Bohu se mnou prosím nemluvte...a už vůbec se mnou nemluvte o vzkříšení nebo o narození z panny. Proč? Protože já mám lékařský a výzkumně vědecký doktorát. A hromada těchto lidí v Boha nevěří, i když v dnešní době se začíná věřit tomu, že ve vesmíru existuje určitý řád. Ale já jsem byl ateistou. Je velmi jednoduché být ateistou, když jste úspěšní. Můžete říct, že jste se propracovali až na velmi mocného a úspěšného politika. Můžete říct „kdo je to vlastně Bůh?“ Ale řeknu vám, že je velmi těžké být ateistou, když ležíte na smrtelné posteli. Protože začnete přemýšlet, CO KDYŽ PŘECE JENOM tito lidé mají pravdu?

Byl jeden člověk, který se jmenoval Ron Short, který stál mezi mnou a branami pekla. Jeden člověk, který mi svvědčil o lásce pána Ježíše po dobu pěti let, před tím než jsem onemocněl. Jeden člověk...a spolu jsme diskutovali a měl jsem ho rád, protože on vždy udělal to, co řekl, že udělá. On byl ten jediný, kterého jsem znal, jenž prohlašoval o sobě, že je Křesťan a žil to, co říkal. Takže jsem ho opravdu hluboce respektoval, i když jsem nevěřil tomu, co říká.

Ale když jsem teď ležel na své smrtelné posteli a věděl jsem, že zemřu, hádejte, na koho jsem myslel? Přemýšlel jsem „CO KDYŽ MÁ RON PRAVDU?, CO KDYŽ OPRAVDU EXISTUJE NEBE A PEKLO?“

Téměř okamžitě na mě nejvíce doléhala tato myšlenka „CO MÁM DĚLAT, ABYCH BYL SPASEN?“ a „co to je být spasen? Co je to vlastně spasení?“ Tak jsem nechal poslat pro Rona Shorta, aby ke mně přišel, protože jsem chtěl, aby udělal cokoli, co má udělat, i když jsem nevěděl, co přesně udělá.

Jaký význam pro mě může mít nějaký člověk, který před 2000lety visel na kříži? Ale věděl jsem, že Ron má něco co já musím mít také. Poslal jsem tedy pro Rona, ale nebyl doma, byl někde v Alabamě, takže jsem pro něho poslal až tam.

Ten večer byl ten nejdelší večer v celém mém životě. Zatímco jsem tam tak ležel v posteli, začal jsem pomalu ztrácet vědomí. A když jsem začal ztrácet vědomí, ZAČAL JSEM PADAT DOLŮ DO JAKÉSI TEMNOTY. Byla to nepopsatelná temnota. Bylo to jako by tahle temnota pronikla až do vašeho nejhlubšího nitra. A mohu vám říct, že jsem svoje tělo opustil, protože si vzpomínám na to, když jsem se vrátil zpět do svého těla. Nevím kde jsem to vlastně byl.

Někteří lidé mluví o světle nebo o tom, že se vznášeli ve vzduchu nebo že cítili teplo a lásku. Ale já jsem nic z toho necítil. Místo toho jsem pocítil nevyslovitelný děs a hrůzu... nepopsatelnou hrůzu. Věděl jsem uvnitř v sobě, že pokud se propadnu až úplně dolů, tak už se nikdy nevrátím. Bojoval jsem doslova celou noc... později mi řekli nejenom, že jsem ty matrace, na kterých jsem ležel, povytáhl, ale vytahal jsem je všechny ven na sebe. To proto, že jsem cítil, že musím bojovat, dokud Ron nepřijde. Cokoliv Ron měl udělat, musel jsem počkat, až přijde.

A znovu jsem začal upadat do velmi hluboké... hluboké... hrůzy a děsu. Začal jsem cítit, jak mi chladne kůže, a to není takový chlad, jako když vejдете ven do zimy. Je to hrůzostrašný chlad a proniká vám až do morku kosti. Pak cítíte, jak vám ten chlad stoupá vzhůru od vašich nohou a tehdy jsem začal znovu opouštět svoje tělo. Ocítl jsem se v naprosté temnotě a pustině. A pamatuji si, když jsem se vrátil do svého těla, tak to udělalo takový zvuk, jako když do něčeho udeříte, cítil jsem při tom, jak sebou to tělo jakoby žuchlo. Moje fyzické tělo jakoby při tom žuchnutí zadunělo, když jsem se do něho vrátil. Věřte mi... věřte mi... tohle byla ta nejděsivější... nejhrůzostrašnější zkušenost s jakou jsem se kdy v životě setkal. Bojoval jsem celou noc, a potom ráno mezi 9:30-10 hodinou vešel Ron.

Když Ron přišel, tak se mě zeptal, co doktoři říkají na to, jakou mám šanci na přežití. Odpověděl jsem „Rone říkají mi, že žádnou šanci nemám.“ On řekl „teď je ten čas.“ Řekl jsem mu „máš pravdu.“ Kdysi jsem ho možná proklet a plívl jsem na něho, ale teď byl ten čas, protože já jsem musel mít to, co měl on, ať už to bylo cokoliv, protože mi zbýval jen velmi krátký čas na zemi před tím, než bych se celý propadl dolů do té temnoty.

V tu dobu mě Ron vedl v jednoduché modlitbě hříšníka. A já jsem nevěděl, co to je modlitba hříšníka, ale důvěřoval jsem mu. Předříkal mi tu modlitbu hříšníka a řekl mi, že Ježíš zemřel za moje hříchy a za hříchy celého světa. Tomu jsem dost dobře nerozuměl, ale ukázal mi v Božím slově, kde je to napsáno. Teď mě musíte pochopit, já jsem totiž člověk, který čte knihy. Strávil jsem 25-26 let svého života studiem knih... všechny možné vědecké knihy... knihy a knihy o chemii. Mám akademický titul z chemie, až po různé doktoráty až k praktikujícímu lékaři. Takže on mi to řekl a já jsem mu věřil, protože to je napsáno v této knize. Byla to pro mě nová kniha a jmenovala se Bible.

Takže jsem opakoval tu modlitbu hříšníka po Ronovi a můžu vám říct jednu věc. Přišel na mě takový pokoj, jaký jsem nikdy nepoznal, hledal jsem ten pokoj v láhvích s alkoholem v injekčních stříkačkách, hledal jsem ten pokoj v drogách, hledal jsem ho v ženách, hledal jsem ho na všech možných místech, ale v mém životě nebyl žádný pokoj. Jakmile jsem ale přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele tak jsem přestal mít strach.

Stále jsem věřil tomu, že zemřu, protože jako doktor jsem věděl, v jakém stavu se nacházím. Jsem doktor a vím, že tenhle stav nemohu přežít. Ron mi ale ukázal v Božím slově místo, kde se říká že „tyhle znamení budou následovat ty, kteří uvěří: budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví“

Dnes chodím po této planetě a nemusím brát žádné léky, ani enzymy a můžu jíst, na co mám chuť. Bůh v mém těle na každý den produkuje ten správný materiál, abych mohl fungovat i bez užívání léků. Když vidíte, jak jsou slepé oči otevřené a chromí jak chodí a malomocní jsou očištěni a to vše na vlastní oči, když tohle vidíte... tak k tomu není třeba nějakého velkého vědce, aby přišel na to, že Bible mluví pravdu.

Doktor: Jak je možné, že peklo má několik různých verzí? Bible totiž neříká, že všude v pekle je oheň, i když z větší části tam oheň je. Bible mluví o různých částech pekla, jako například o „naprostém oddělení od Boha v nejzazší temnotě“, další je, „kde červ jejich neumírá a oheň neuhasíná.“ (pozn.př: „Údolí stínu smrti“ je další část)

Ten anděl světla může v některých případech lidi podvádět. Jak se píše v 2 Korintským 11:14 kde je psáno, že i sám satan se může proměňovat v anděla světla, a takto může mnohé podvést. Což může být to světlo, které vidí ti lidé na konci tunelu. A zvláště, když se jedná o člověka, který si nebe vůbec nezaslouží. Takové případy se opravdu stávají,

naopak jsou případy, že lidé naprosto přesně věděli, že tam patří. Bez jakýchkoliv otázek moc dobře věděli, proč tam byli vhozeni. Kristus sám o tom řekl v Matouši 25 kapitole, kde se říká, že pokud satan vyhání satana (a zde si představme peklo), jak by mohlo jeho království obstát? Jak by mohlo držet pohromadě? Ne tohle není možné, ale jako anděl světla může satan podvést mnohé lidi.

Ale ať už jsou tyhle různá místa v pekle jakákoliv ať už je to „nejzazší temnota“ nebo „pekelný oheň“ nikdo z těchto lidí se již na takové místo nechce vrátit.

Tohle nás vede k případu dr. George Rodonaia. Je to příběh mladého velmi inteligentního muže, který získal tituly jako „PhDr“ a „MhDr“ ale před tím se dostal do problémů s K.G.B. a nemohl se dostat ven z Ruska. Když jednou přecházel přes chodník, tak ho K.G.B přejela autem. A právě tady začíná jeho příběh.

Dr. George Rodonaia

Pro mě jako pro psychiatra a patologa Bůh nikdy neexistoval. Nevěřil jsem v Boha. Nikdy jsem ani nevěřil v Bibli. Nikdy jsem o Bohu nepřemýšlel ani jsem nevěřil v nějaké Božství. V roce 1976 jsem byl jako praktikující doktor v Georgii, kde jsem potkal jednu ženu z Texasu. A tahle žena se mi snažila pomoci k tomu, abych se dostal ven z Ruska. Tehdy jsem se dostal do velkého problému s K.G.B. Bylo to ale kvůli mé práci. Jako vědec jsem totiž pracoval na nervové buňce zvané: „idenotintriphosper“, která v našem mozku funguje jako vysílač. A v kombinaci s „Oxytocinem“, jsem objevil některé nové věci. Právě tehdy jsem se dostal do těch problémů s K.G.B. Protože oni nechtěli, abych opustil Rusko, a nakonec se rozhodli, že mě zabijí. Bylo to právě tehdy, když jsem se dostal do nové dimenze v mém životě.

Stál jsem na chodníku a čekal jsem na taxi, ve kterém jsem měl odjet do New Yorku. Když v tom auto, které jelo zezadu, mě srazilo.

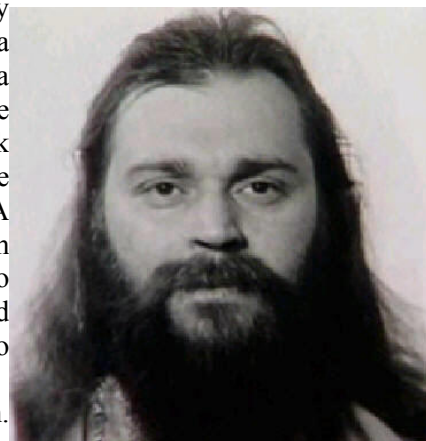
Moji přátelé mě vzali do nemocnice, kde pracovali moji známí spolu s dalšími dvěma profesory. Tam mě prohlásili za mrtvého a zavřeli mě do chladicího boxu. To bylo v pátek a po třech dnech, což bylo v pondělí, mě vytáhli ven, aby udělali pitvu.

Během těchto tří dnů jsem byl venku z mého těla a viděl jsem všechno, co se mi kdy přihodilo. Viděl jsem, jak jsem se narodil, svoje rodiče, manželku, mé dítě, přátele a mohl jsem vidět o čem i přemýšlejí. Byla to opravdu neuvěřitelná zkušenost.

Nacházel jsem se tehdy na místě, kde byla neuvěřitelná tma která na mě, jakoby dotírala. Co tím chci říct je, že tahle temnota nejen, že byla okolo ale i ve mně a já byl uprostřed toho a nemohl jsem pochopit, jak nebo proč tahle temnota existuje, a kde to vlastně sem. Chápal jsem jen to, že nemám svoje tělo, protože jsem ho necítil. Ale potom jsem začal přemýšlet o světle a najednou jsem k tomuto světlu začal i přicházet. Tohle světlo ale bylo velmi silné, řekl bych, že ohnivé. Ale nedá se to k ničemu přirovnat, žádné slovo to nedokáže popsat. A tohle světlo, i když tak velmi silné a ohnivé procházelo mým tělem...ale já jsem žádné tělo neměl...a to byla právě ta nejzajímavější věc na celé té věci. Toho světla jsem se zalekl, přemýšlel jsem „kde je ta cesta zpět do tmy, abych se před tímto světlem mohl schovat? Abych se mohl ukrýt a zachránit se tak před tímto světlem?“

Co je tohle světlo přesně? Nevím, ale určitě to můžete nazvat světlem Božím.

Nebo také světlem života. Ale světlo je světlo a tma je tma a jako vědec a psychiatr byla tohle jediná věc, kterou jsem věděl. Co jsem věděl, bylo to, že jsem byl ve světle. To víte...Sovětský svaz, nechodili jsme do žádné církve, i když byli lidé, kteří tam chodili. Ale pro mě to byli lidé, kteří nějakým způsobem byli omezeni, jako že nevěděli nic lepšího. Mysleli jsme si, že tito lidé jednoduše nevědí, že Bůh neexistuje.

Ale tahle zkušenost tří dnů v márnici a chladícím boxu naprosto změnila můj život. Když přišel den mé pitvy, začali nejdřív řezat můj hrudník, ale při tom prvním naříznutí jsem otevřel oči. Když jsem ty oči otevřel, tak se mě velmi lekli. Abych to řekl jednodušeji, „byly najednou takhle malincí.“ Viděli, že reaguji na světlo, takže musím být živý. Dali mě tedy zpět do nemocnice a začali s resuscitací. Protože moje plíce několikrát zkolabovaly, takže jsem musel zůstat pod dýchacími přístroji 90dní. Není to tedy tak, že by se to stalo rychle, ale ten život se do mě vrátil. Zjistili, že ten život tam byl během pitvy, ale že nefungovaly moje orgány. Trvalo to devět měsíců, než jsem se z toho naprosto uzdravil. Tedy nebylo to hned, ale doktoři museli zregenerovat všechny moje orgány.

Po té co jsem se vrátil zpět k životu, tak jsem zažil spoustu špatných zkušeností. Například spousta lidí mě začala odmítat. Musel jsem hodně bojovat s názory druhých, nikdo mě už ale o ničem jiném nemohl přesvědčit. Teď už jsem poznal svůj cíl a moji cestu a tak jsem se znovu rozhodl opustit svoji zem. A znovu ta žena z Texasu mi pomohla odstěhovat se do USA a v tom Texasu jsme nakonec také zůstali.

Někdy věci nechápeme, ale já se nesnažím všechno vysvětlovat. Protože vím a věřím, že Bůh zná věci lépe...a věřím, že nepotřebuji být nějak vysvětlován. A proč mi tohle bylo ukázáno?...a proč jsem to zrovna já kdo byl k tomu vyvolen? Nekladu si takové otázky a je mi to upřímně jedno. Hluboce věřím v Boha Lásky, a Bůh je Láska. Věřím, že Bůh všechno stvořil k vyššímu záměru a pro tu nádherně úžasnou budoucnost, pokud do toho vstoupíme.

Doktor: Tohle byl velmi mimořádný a neobvyklý případ. Teď vám chceme ukázat jeden praktický experiment. Řekli jsme vám na začátku, že vám ukážeme, jak někomu znovu nastartovat jeho srdce a dech. Tohle uděláte s prázdnýma rukama. Takže dejme tomu, že tento stůl je jako zem.

Nejdřív se přesvědčíte, jestli je v pořádku „halo paní, omdlela jste?“ Pokud je jen přiotrávena, tak s vámi buďto začne mluvit a nebo dá souhlas kývnutím hlavy. Po té se snažte pocítit nebo se podívejte, jestli dýchá. Sledujte, jestli se jí pohybuje hrudník a jestli jí nosem prochází výměna kyslíku. Pokud nedýchá, tak zapomeňte na srdce a rychle musíte obnovit průchod kyslíku. Nadzvedněte jí bradu rukama směrem ke stropu, a jednou rukou jí prsty ucpěte obě nosní dírký, zatímco druhou jí držíte bradu směrem ke stropu. Tímto narovnáte tu

vzduchovou trubici, a váš dech potom pošene kyslík přímo do jejich plic. Potom do ní rychle dvakrát vdechněte. Sledujte, jestli se jí při tom nadzvedává hrudník. Pokud ano pak je to dobrý signál že vzduch má volný průchod. Pokud nic tak do ní znovu dvakrát vdechněte.

Poté zjistíte, jestli jí tluče srdce. To ale nepoznáte, tak že jí budete naslouchat u srdce, ale musíte jí nahmatat puls na tepně stlačením dvěma prsty hned vedle ohryzku. Pokud jí nemůžete nahmatat puls, pak do ní znovu rychle dvakrát po sobě vdechněte a odměřte jí od spodní kosti hrudního koše asi pět centimetrů (dva prsty). Obě dlaně pak přiložte nad sebe směrem k ní a propleťte si prsty. Pak několikrát provedte stlačení hrudního koše.

Tohle je opravdu kritický moment v lidském životě. Pokud můžeme chytit lidi ještě před tím, než zemřou nebo padnou mrtví k zemi, (jako ty a já, kteří jsme naživu, a máme stále na vybranou) a dát jim

tu šanci aby mohli přijmout Pána Ježíše Krista jako svého osobního spasitele tak nikdy neprohrají a to s nimi zůstane navěky.

A když takhle zemřou, tak si nemusíme dávat otázky, kam asi tak šli. Ano například takový kazatel jde do nebe, ale co ti obyčejní lidé na ulici? Kam jdou oni? Je to tedy chyba jen kazatelů? A nebo to může být i tvoje a moje chyba, protože jsme je nevyzvali tím evangeliem, což je dar, který se zdarma přijímá tím, kdo jen chce?

Ted' bych rád něco řekl o těchto případech. Všechny tyhle zkušenosti lidí, kteří byli v pekle, mají do sebe něco společného. Byli překvapeni z toho, že takové místo vůbec existuje. Najdete to vy nebo i já jako překvapení? A nebo se připravíme?

Peklo není nic nového, jen to bylo objeveno některými lidmi, kteří zemřeli a vrátili se zpět. A oni vám o tom chtějí teď něco říct.

„(Georgie) Tehdy jsem zakoušel, co to opravdu je láska, co je to vlastně víra a co to je naděje. A všechny tyhle tři jako moudrost Boží.“

„(Donald) Ta modlitba víry, modlitba spasení, to není jen nějaká malá modlitbička. Je to ta jediná cesta k Otci, jiná cesta už není. A všichni ti lidé z hnutí New Age, kteří věří tomu, že všichni lidé jdou do nebe... můžete uctívat mouchu a objímat stromy, můžete uctívat křišťálový kámen... mám pro ně novinku... nejdou do žádného nebe... jediné že by přijali Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Protože Slovo říká jasně „jediná cesta k Otci je skrze Jeho Syna.“

„(Roni) Nejděte do pekla!... prosím vás!... velmi vás o to prosím... nejděte do pekla. Tohle místo není připraveno pro vás.

„(Charles) Pokud jsi spasen pak je to jenom díky tomu, že jsi přijal Ježíše.“

„(Howard) Nic neodkládej na zítřek, protože můžeš zemřít právě v tento okamžik.

„(Charles) Je to ta nejlepší volba v mém životě.“

„(Howard) Můžete cítit přítomnost Ježíše s vámi na každém místě a v jakoukoliv dobu.

„(Roni) Není to Boží vůle, aby lidé zahynuli... já jsem ale tohle nevěděl... neznal jsem Boží lásku. Vše, co jsem znal, byla nenávisť, násilí a zneužívání. Ale je jeden, který má opravdovou starost... a jeho jméno je Ježíš. A kdo je ten Syn? On je tím Slovem, které se stalo tělem, které přišlo a přebývalo mezi lidmi. To Slovo je ta Cesta k Otci.“

„(Howard) Udělejte rozhodnutí... nikoliv někdy později nebo až zítra... rozhodněte se právě teď, jestli odevzdáte svoje srdce Ježíši nebo nikoliv.

„(Charles) Pokud chcete žít tím životem po smrti, pak radši přijměte Ježíše.“

Hle, stojím u dveří
a tluču. Kdokoli by uslyšel
můj hlas a otevřel
dveře, vejdu k němu
a budu s ním večeřet
a on se mnou.

Zjevení Janovo 3:20

Přátelé, jste tomu tak blízko jak jen kdy můžete být. Jste blízko tomu, abyste učinili rozhodnutí. Je život po smrti? Zkušenost těchto lidí pekla a nebe jejich životy obrátila vzhůru nohama. Učinili jste již to rozhodnutí ve vašem vlastním životě?

Jste si jisti tím, že pokud byste dnes večer zemřeli, tak zítra budete s Bohem v nebi? Pokud ne pak nám zavolejte na telefonní číslo, které právě vidíte na vaší obrazovce, kde na vás čekají naši poradci, kteří se s vámi budou modlit.

A pamatujte na ty slova ze Zjevení 3:20, kde Ježíš tluče na dveře vašeho srdce a říká „pokud mi otevřete dveře vašeho srdce, pak já přijdu dovnitř“ Není tam napsáno „mohu vejít“ on tam jistě vejde a bude mít s vámi společenství. To znamená, že nejdřív k němu musíte přijít tak špinavý jak jste, a on vám skrze tohle společenství řekne, jak máte svůj život vyčistit. A jako výměnu vám dá tento věčný život s Ježíšem Kristem, což je dar, který zdarma rozdává. Protože od té doby se stanete jedním z jeho dětí...stanete se Křesťanem.

Děkuji vám, přátelé za to, že jste dnes večer přišli. Přeji vám dobrou noc.

Zde je ta modlitba, kterou se modlí s lidmi po telefonu: Pokud jste se rozhodli, že svůj život odevzdáte do rukou Pána Ježíše Krista, tak se teď prosím modlete nahlas následující modlitbu.

"Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi Syn Boží a že tě Bůh třetího dne vzkřísil z mrtvých. Pane Ježíši, odpusť mi prosím moje hříchy. Omyj mne svojí drahocennou krví. Chci po zbytek svého života žít pro tebe a s Tebou. Chci Tvé volání akceptovat, následovat Tě a činit vše v souladu s Tvojí vůlí. Děkuji Ti, že mě máš rád a všechny mé hříchy mně odpouštíš. Amen".

